

HET UNIVERSUM SPANT SAMEN

Het is allemaal de schuld van Paolo Coelho.

Met zijn boek 'De Alchemist' haalt hij je oude dromen naar boven, die je tegen de tijd dat je het boek uit hebt, nog wilt gaan najagen ook. Geen aanrader kortom.

Ik heb het nu in m'n hoofd gehaald me in het avontuur te storten en naar Cádiz in Zuid-Spanje te verhuizen. Heb stoer 'en Nederland ziet me voorlopig niet terug' geroepen, ga naar een voor mij volstrekt onbekende stad waar ik niemand ken, met een andere cultuur, een andere taal, een andere levenswijze, zonder mijn vrienden, zonder familie, zonder werk of huis. Ik heb mijn fiets bij me en wat er zoal in de tassen past. Vanaf nu zal volgens Coelho het hele universum gaan samenspannen om me te helpen bij het verwezenlijken van m'n droom. Dat belooft wat.

Voel me giechelig en opgetogen, euforisch als na de middelbare school: vanaf nu kan alles! Alles ligt open! Springt, en gij zult bodem vinden!

Dan weer oomijn goddit wordt vasteen heeleenzaam avontuur kanik datwelaanzoveelonzekerheid in mneentje hoedenkikdaarin hemelsnaameentweede karrière te beginnen ik spreek detail maar halfen kaneigenlijk kniks behalven beet toneelspelen en als ik mn huisje in Amsterdam nouk wijtraak dankan ik nooit meer terug of heel moeilijk want dankom ik weer onderaandelijst, vlagen van paniek die ik de kop in probeer te drukken met polder-zen. Adem-in adem-uit, eerst de ene stap en dan zal de volgende stap zich vanzelf openbaren...

In de uitlopers van de Spaanse Pyreneeën maak ik een tussenstop, om samen met cameraman/regisseur Mark een filmcursus te geven. Als decor hebben we beschikking over een Romaanse kapel en pastorie, verbonden door een groot terras geplaveid met oude tegels waartussen het onkruid omhoogschiet. Beneden aan de heuvel ligt de ruïne van een Middeleeuws kasteel en we zijn omringd door overweldigend veel stilte en groen. Met zeven cursisten gaan we in twee weken tijd een filmpje maken; mijn taak is het acteergedeelte in goede banen leiden. Merkwaardig. Dit zal dan voorlopig het laatste zijn wat ik met mijn vak doe, hiermee sluit ik vijftien jaar hartstocht, ziel en zaligheid af. Alles wat ik tot nu toe heb opgebouwd gaat hierna hup! de koelkast in.

Maar ja! Ik kan me niet voorstellen dat ik in dit ene leven alleen maar in Nederland zal wonen. En 'alleen maar' toneel zal spelen, les zal geven. Tunnelangst. Dan heb ik het idee dat ik nu al weet waar ik straks uitkom. Alsof je door de Hollandse polder naar een Fries dorp fietst dat je allang hebt zien liggen. Nee, het moet nog een verrassing blijven, kijken of het lukt in Spanje een nieuw bestaan in elkaar te knutselen, kijken hoe ver ik kom.

Over het terras komt zowaar het universum al aangestapt zeg! in de vorm van cursist Wies. Wies blijkt precies hetzelfde gedaan te hebben als ik en ze leeft nog. Haar voornemen was een jaartje Barcelona, dat liep al snel uit de hand en na zeven jaar zat ze er nog. 'De beste beslissing van mijn leven!' Vier maanden heb je nodig om er iets over te kunnen zeggen volgens Wies. Die vier maanden zijn alleen, soms eenzaam, soms gewoon Niet Leuk en vragen veel van je. Daarna weet je: aha, oké, dit is het dus ongeveer en heb je een pootje aan de grond. En na een jaar begin je je thuis te voelen.

Verder zegt ze dat je in Spanje in een Vrouw verandert, vaste contracten niet bestaan en de leukste Spaanse mannen op tai-chi zitten.

Dat zijn nog eens tips waar je wat aan hebt.

Alsof dit nog niet genoeg is, duikt ook Floor op. Een imposante, stralende vrouw.

Ze is veertig en 'had eigenlijk al vier maanden dood moeten zijn'. Ze heeft longkanker. Elke dag beschouwt ze als een groot kado, er gaat geen uur voorbij zonder dat ze zich volledig bewust is van de eindigheid van haar leven en al haar keuzes zijn op dat besef gebaseerd. Geen tijd voor onzin of trivialiteiten, alles speelt zich op het scherp van de snede af. Tegen mij zegt ze: 'Maar natuurlijk ga je dat doen. Beter kan niet! Wat heb je te verliezen? Voor je het weet ben je dood net als ik en dan kan het niet meer.' Haar levenslust werkt aanstekelijk. Wat een geschenk is zij, op de valreep.

Ik had het niet beter kunnen treffen, wederom heeft die verdomde Paolo Coelho gelijk. Dit lijkt gewoon geënceneerd te zijn.

DE SPRONG IN HET DIEPE

Na twee weken hard werken in de Spaanse Pyreneeën sluiten we de filmcursus af met een feest in de Romaanse kapel.

Dansendansendansen, de benen van het lijf. Vandaag de laatste inspannende scènes opgenomen, de montage wordt in Nederland gemaakt en er is een datum geprikt voor de première. Daar zal ik dan niet bij zijn, maar er is mij verzekerd dat er een kopie naar mijn toekomstige adres wordt gestuurd. We gaan vooralsnog uit van een kartonnen doos in een park in Cádiz. Mijn werk in het theater is hiermee voorlopig afgerond, een ander avontuur gaat beginnen! Mark de cameraman neemt me mee naar buiten. Een vraagje. Of ik zijn auto misschien naar Cádiz zou willen rijden, om hem vandaaruit te kunnen verschepen naar Gran Canaria waar hij een huisje heeft.

Ik kijk hem aan en weet niet wat ik hoor. Krijg ik hier een auto cadeau?!

Had me al ingesteld op een ietwat gecompliceerd begin: mijn mountainbike is verre van vouwfiets en alles wat niet onder de banken past mag de Spaanse trein niet in. Je moet het geluk hebben dat er een goederenwagon meegaat, wat niet elke dag het geval is. Of er dan nog een slaapplek te vinden zou zijn in overvol Barcelona was de volgende vraag, ik had me al neergelegd bij minstens een nacht in de stationshal, zwaaiend met mijn fietspomp om dieven en junks af te weren.

Niets van dat al! Een Opel Kadett met wel 5 versnellingen, een grote achterbak waar mijn fiets en -tassen inpassen wordt mij nu zomaar in de schoot geworpen...

Ik besluit gelovig te worden. Richt mijn blik naar de miljoenen sterren en bedank het universum.

Deal! We keren terug naar het feest, dat zal duren tot de laatste ster verdwenen is.

De volgende dag nemen we afscheid van Floor. Iedereen pinkt een traan weg: zij weet zeker dat ze nooit meer terug zal keren naar dit landgoed, deze glooiende heuvels, de pastorie. Ze zal de hond nooit meer zien, misschien zal ze zelfs het eindresultaat van de film niet halen en toch heeft ze meegedaan.

Hoe moet het voor haar zijn een dag met haar vrienden door te brengen, wetende dat het voor het laatst kan zijn? Het lijkt me een onmogelijke opgave.

'Afscheid nemen is een paradox,' zegt ze, 'juist doordat ik weet dat door mijn ziekte alles elke keer opnieuw voor het laatst is, heeft elke ontmoeting, elke gebeurtenis zo'n glans en intensiteit dat ik me bij het afscheidnemen deste meer verbonden voel.'

Ik ben uitgeput, totaal óp ineens als ze wegrijdt. Handje uit het raam. Daar gaat ze, de dappere. Ik zal haar nooit meer zien.

Een dag later hobbel ik zelf wat onwennig de heuvel af. Ik heb net een half jaar mijn rijbewijs, ben nog nooit in het bezit geweest van een voertuig met meer dan twee wielen.

Mijn reis alleen is nu echt begonnen!

Groen oker steenrood, richtingaanwijzer stuur muziek, ik heb alle tijd om daar te komen waar ik heen moet, heb geen werk, geen huis en niemand die op me wacht. Voel me totaal opgewonden. Het voordeel van een auto boven een fiets: je kunt zo hard als je wilt je vreugde uitschreeuwen zonder dat iemand het merkt. Ik barst.

Zo'n 1335 kilometer scheiden mij nog van het onbekende Cádiz.

Ik heb de stad gekozen die het dichtst bij Vejer de la Frontera ligt, een klein dorpje waar ik een paar keer een cursus Spaans heb gevolgd. Als dit nou een heel eenzaam en verdrietig avontuur dreigt te worden, ken ik daar in ieder geval een elektricien en een boer: Manolo en Juan.

Ik ben water vergeten mee te nemen, tak af naar een dorpje. Als ik de auto neerzet hoor ik een vreemde brom. Hoe kan dat nou als ik de sleutel in mijn hand heb? Ik check of alle lichten uitzijn. En alle deuren dicht. Het olie-peil. Koelvloeistof. Niets. Ik heb hier toch ook geen ervaring in!

De mannen in de bar draaien traag als koeien in de stal hun hoofden naar me toe en staren me aan. In mijn beste Spaans leg ik het geval uit, schaamrood op mijn kaken. Dat zal nog verheviggen als na een kwartier uit een van de fietstassen mijn snorrende elektrische tandenborstel wordt gevist.

Vrouwen en auto's... Als ik vandaag voorbij Lleida kom, vind ik het prima voor de eerste dag.

DE VRIEND DIE JE NOOIT IN DE STEEK LAAT

Kinderen hollen rond het blauw-met-wit-geverfde kioskje waar ze speelgoed en zoete troep verkopen. 'Hier knipt men kalknagels en haalt eeltplekken weg. Vraagt u naar Pepi', vermeldt een stuk karton naast de kauwgomballenbak.

Het is vroeg in de middag en lekker heet.

Vijf vrouwen op leeftijd in bonte variaties bloemenjurk, samengeperst op een bankje voor drie. Druk aan het babbelen, hun voeten raken de grond niet. Ze dragen plastic oorbellen en kettingen in dezelfde kleur, twee wapperen met een waaier koelte toe. Een oude man met stok en pet komt aangestiefeld en neemt uiterst traag plaats aan de tafel naast me. Ik smikkel wat tapas in bar España op Plaza España in Caspe en besluit hier een nachtje te blijven. Probeer in een telefooncel mijn ouders te bellen. Niemand thuis. Mijn beste vriendin. Geen gehoor. Mijn beste vriend. Niks.

Oja! Ik zou dit alleen doen...

Mijn fiets staat naast mijn eenpersoonsbed. Of ik 'jabón' wil, vraagt de eigenaresse van het hotelletje. Ik denk een bordje ham te krijgen, als welkomstgeschenk ofzo? Het blijkt een zeepje.

Daar zit ik dan, op het bed, naast mijn fiets. Oude tegels op de vloer, een Jezus die naar zijn hart wijst naast de wastafel. 'El amigo que nunca falla', de vriend die je nooit in de steek laat.

Dit is anders dan op vakantie zijn. Dit wordt dus mijn nieuwe land zeg. Is dit nou een romantische gril? Doe ik niet net alsof ik twintig ben? 'Je moet je totale pakket aan knowhow en ervaring dáár aanwenden,' heeft een slimme vriendin gezegd. Dat lijkt me niet leuk. Denk liever aan boekbinden, tweedehands meubels opknappen, met een paardenkar door de stad. Ik weet het niet. Ik ken dat hele Cádiz nog niet! Er is zon, zee en natuur, zoveel is zeker. Nederland mag dan een land zijn met ongelooflijk veel mogelijkheden waar ikzelf ook gretig gebruik van heb gemaakt, het is me te snel, te veel, te volgepakt. En het regent teveel, dat lijkt naast de gebruikelijke file's ook alleen maar erger te worden. Iedereen op een schaarse zonnige dag verplicht iets leuks ondernemen, je voelt je geen levenskunstenaar als je er niet op uit trekt. Dus hop naar bos, meer en strand om vervolgens iedereen weer tegen te komen, gedirigeerd door ANWB-paddestoel waar niet aan te ontsnappen valt. Als troost dat je wederom ongewild in colonne door bos en duin sjokt, is een laf stuk appeltaart voor halve prijs te krijgen. Bah. Ik wil geen appeltaart, ik wil de weg kwijtraken op geitepad en geen paddestoel of niks tegenkomen om het aan te vragen, eindeloos verwijlen in de vrije natuur en dan hier of daar of verderop m'n picknickkleedje eens uitwapperen onder een grote schaduwrijke olijfbos waar niemand is en niemand komt. Ook al is Andalusië een van de armste streken van Spanje, dat moet er toch te vinden zijn. Eerst maar eens kijken en dan zien we wel verder. Dan woon ik in ieder geval in Spanjeland.

Anderhalve dag later dreig ik mijn doel te bereiken, zenuwen maken een rit in de achtbaan. Ik gooi het stuur om, richting Vejer de la Frontera. Eerst even m'n dorpje zien en de enige twee mensen die ik hier ken laten weten dat ik er ben. Dan zijn ze vast voorbereid als ik over twee maanden sterk vermagerd en huilend van eenzaamheid weer voor ze sta.

Bovendien kennen Juan en Manolo natuurlijk een neef van een buurman van een vriend die een groot huis heeft in het hartje van Cádiz en daar is dan zowaar nog een kamertje vrij voor mij.

Vejer. Zoals het een goed dorp betaamt weet iedereen waar iedereen is en zit ik even later weer in de auto, richting Los Caños de Meca, het strand zo'n 15 kilometer verderop. Wat een geluk dat ik die kar onder m'n kont heb! Busverbindingen bestaan hier namelijk nog niet en fietsen in deze hitte...uitdroging lijkt me geen fijne dood.

Los Caños dankt zijn naam aan natuurlijke waterkanalen, caños, die via de rotspartijen op het strand uitkomen. Kleine zoetwaterstroompjes. Het is dan ook een paradijs voor hippievolk, dat hier met tenten, honden en trommels terug naar de natuur gaat. Fijn te weten dat ik hier altijd terecht kan. In het enige strandbarretje dat Los Caños rijk is, zit inderdaad Juan. Wat een vreugde hem weer te zien! Juan is een 'hombre del campo', man van het land. Jaar of vijftig, tanig, gegroefd gelaat met lijnen die recht van zijn ogen naar zijn mond lopen als sporen van tranen.

Hij werkt elke ochtend op het land van zijn vader, inspecteert of de koeien het nog een beetje doen, weet alles van planten en kent de omgeving op zijn duimpje. Het is een feestje om met hem op excursie te gaan, zoals ik enkele malen heb mogen ervaren.

We drinken ijskoude sherry om ons weerzien te vieren. Juan kent inderdaad iemand in Cádiz, een zekere Patalo. Hij geeft me het adres, maar of die een kamer vrij heeft..? Hij raadt me aan het advertentieblad 'Cambalache' te kopen, waarin ook kamers worden aangeboden. En verder is 'zijn huis mijn huis': ik kan bij hem terecht tot ik iets gevonden heb.

Opgelost. El amigo que nunca falla!

Ik neem een frisse duik in de Atlantische Oceaan, kijk lange tijd al watertrappelend naar het strand, de rotsen daarboven, de palmbomen. Aan de andere kant zijn de huisjes en moskeeën van Tanger te zien. Voel de zon op mijn gezicht prikken en tel mijn zegeningen; een flinke klus.

EEN MAAGD DIE EEN SLANG VERTRAPT

Wie geen huis heeft, heeft ook geen telefoon dus koop ik een mobiel. Ik pluis het advertentieblad 'Cambalache' uit en maak afspraken met Dolores, Maria, Marie-Carmen en Amalia om hun kamers te komen bekijken. Eindelijk ga ik Cádiz zien, de stad van mijn toekomst!

Cádiz is een schiereiland, via een lange rechte weg met aan weerszijden water -de Baai van Cádiz en de Atlantische Oceaan- met het vasteland verbonden. Als een lepel ligt het in zee. Het is een van de oudste steden van Europa; in 1100 voor Christus door de Feniciërs gesticht, die het als het einde van de wereld beschouwden. Een goede plek om een nieuw begin te maken.

Na me door deprimerende nieuwbouw met veel stoplichten te hebben heengeworsteld, rijd ik onder de stadspoort door het oude gedeelte van Cádiz binnen. Verweerde, vervelozе huizen, scheve balkonnetjes, smalle donkere straten, wasgoed. Een fontein op een plein, een enorm passagiersschip, men verhuurt auto's-zonder-chauffeur. Veel brommerrijders zonder helm in badderpak, bronzen paarden met bronzen ruiters in een park, sinaasappelboompjes. Ik parkeer, koop een plattegrond bij een kiosk. Daar ben ik dan, in Cádiz. 'Welkom in de stad met 40% werkeloosheid', is met zwarte verf op de muur gestempeld.

Dolores, waar woon je. In een fruitwinkeltje heb ik uitgebreid gehoord hoe het met de zieke vader van een groenbejurkte mevrouw gaat en een perzik gekocht. Op Plaza Mina bestudeer ik de plattegrond, naast wat uitklaptafeltjes waar vissers slakkehuizen in papieren tuutzakjes verkopen. Kleine groene papegaaien vliegen krijsend van de ene palmbloom naar de andere, een kromgebogen vrouwtje op scheefgelopen pantoffels komt scheldend aangelopen en probeert me een loterij-biljet te verkopen. Als ik weiger loopt ze vloekend en tierend verder. Drie jongetjes beladen met hengels, emmers en schepnetten slenteren diagonaal het plein over op hun plastic sandalen. Het lijkt hier terug in de tijd en de tijd gaat hier langzaam.

Calle Torre. Via een patio bestijg ik de trap en bel aan op de derde verdieping. Een mollige mevrouw, jengelend kind op de arm en een halfontblote man die om het hoekje van de eetkamer kijkt. 'Nee', denk ik, geef de twee een hand en knijp het kind in z'n wang. De kamer bestaat uit drie bedden, een kast, twee aan elkaar geschoven tafels met drie stoelen eromheen. 'Para estudiar' zegt Dolores: om te studeren. Het geheel is opgefleurd met twee vaasjes plastic bloemen en aan de muur prijkt een Maagd die een slang vertrapt. Om niet gelijk afscheid te nemen, wil ik de badkamer nog wel zien. Lekker fris komkommegroen, aan de badkamer zal het niet liggen. Ik leg de familie uit dat ik een kamer voor mij alleen zoek en even later loop ik weer buiten in de zon. In calle Antonio Lopez wordt elke donderdagavond een gratis flamencoconcert gegeven, in boekwinkel *de Falla* bieden ze een gemeubileerde kamer aan. Ik noteer het telefoonnummer.

Op naar Maria, een verpleegster die een kamer heeft met gebruik van bad en keuken, voor een onderwijzeres, studente of buitenlandse. De eerste tegenvaller is dat het in het nieuwe gedeelte van Cádiz blijkt te zijn, met de bus rij ik de stad weer uit en begeef mij naar huize Depressie, hoog genoeg om ervan af te springen met uitzicht op zee. Daar komt de pronte verpleegster al aangestapt, recht uit haar werk aan haar schoenen te zien. Precies drie minuten heeft ze nodig om me met ferme tred rond te leiden in haar levenloze, kille ziekenhuiswoning met witte plavuizen die tegen de muren opkruipen. De enorme salon bestaat uit twee verdwaalde skai-leren bankstelstukken, een chromen bijzettafel met rookglas en een televisie op een teakhouten kastje. Om daar met haar te moeten plaatsnemen lijkt me een nachtmerrie. Ze neemt in razendsnel tempo de schoonmaak- en kookschema's met me door, zodat we elkaar niet voor de voeten zullen lopen. Weest niet bevreesd gij ziekenzuster, wij zullen elkaar nooit voor de voeten lopen. Bij deze is gelijk besloten dat ik niet in het nieuwe gedeelte ga wonen, het moet wel een beetje leuk blijven allemaal.

In de bus terug, wie stapt in? Een Belg die ik twee dagen geleden in Vejer heb ontmoet. Hij vertelt dat op Plaza San Francisco een barman wordt gezocht die Engels en Spaans spreekt. Kijk eens aan, wie weet keer ik vandaag met een kamer én een baan terug naar Los Caños.

DE INGEBOUWDE WANDKAST

Irish Pub O'Connell's. Vandaar dat het me niet eerder is opgevallen; alles wat niet-Spaans is wordt momenteel door mijn hersenpan automatisch als niet-bestaand beschouwd.

'Barman wanted. Must speak English', staat met krijt op een leetje geschreven. Tsja, ideaal is anders. Als je in Spanje komt wonen wil je toch eigenlijk in zo'n barretje met een stierenkop aan de muur terechtkomen. Maar ik heb besloten overal 'ja' tegen te zeggen, de 40% werkeloosheid hier in Cádiz in gedachten. Het is maar om een beginnetje te maken.

De Irish inrichting is identiek aan waar dan ook ter wereld, de barman is gelukkig Spaans. 'Here I am', zeg ik, 'the barman who speaks English'. De chef die de aannames doet is er helaas niet, die zal om een uur of tien 's avonds pas komen. Vijf uur om te overbruggen, voor wat de kortste sollicitatie in mijn leven zal worden: 'We want men', zal chef Antonio zeggen.

Het leetje staat nog weken in de etalage, af en toe ga ik om te pesten naar binnen en vraag Antonio in vloeiende engelse volzinnen of hij nog steeds alleen men wants.

Amalia staat op mijn zoeklijst naar een kamer, de straat waar ze woont bevalt me: vlakbij de markt, in een volksbuurt met kleine winkeltjes. Bakkerij 'Don Pan' op de hoek. Twee dames zitten op het stoepje voor Amalia's huis te zitten, ik vraag of ik er even langs mag. Eén hijst zich omhoog met behulp van een ijzeren handvat in de deurpost: bij wie ik moet zijn?

Bij het horen van de naam posteert ze zich midden op straat en roept naar de balkonnetjes erboven:

Amaliaaaaaaaa! We wachten. Geen reactie. De ander voegt zich erbij, blijkt net over iets meer volume te beschikken: Amaliaaaaaaaa! Wachten. 'No está', concluderen ze, ze is er niet.

Cynthia, van snoepwinkel 'Cynthia y Manolo' zoals temidden van handgeschilderde toffees op het uithangbord staat te lezen, weet te vertellen dat Amalia is inderdaad een halfuur geleden de straat op is gegaan, waarschijnlijk om boodschappen te doen. Waar ik Amalia voor nodig heb, vragen de twee dames nieuwsgierig. Ze heeft een kamer te huur, zeg ik, ik kom in Cádiz wonen! 'Wij hebben ook een kamer te huur, muy bonito, muy limpio. Ven!' Ze beduiden me met driftige wenkbewegingen mee te komen, Amapola en Rocio. Ze schommelen naast me, pakken m'n arm vast of slaan erop, babbelen over de kamer en hoe schoon die is en hoe mooi hun stad 'Caí'. Ik voel me erg lang en erg buitenlands naast hen, ben benieuwd wat deze twee voor me in petto hebben.

Het blijkt, ik lieg niet, een soort ingebouwde wandkast met rose vitrage ervoor. Keurig schoon, dat is niet overdreven, met net genoeg plaats voor een eenpersoonsbed met maagdelijk witgehaakte spreij, een plankje aan de muur geschroefd bij wijze van bureau en een klapstoel die naar ik vrees gedoemd is opgeklapt te blijven. Ik schiet in de lach, hier kan ik zelfs de schaarse spullen die ik heb niet in kwijt, laat staan mezelf daar nog bij. Zou iemand dit ooit huren?? Amapola en Rocio moeten ook lachen, maar verzekeren me dat het heel goedkoop is, ontbijt en middageten inbegrepen 30.000 pesetas, zo'n 400 gulden. Het spijt me geweldig dames; jullie zijn erg vermakelijk, de kamer minder. Gedrieën keren we -gearmd- terug naar het huis van Amalia.

Onderweg word ik aan deze en gene uit de buurt voorgesteld als 'La Holandesa simpática' die een kamer zoekt en uitgebreid ondervraagd over mijn familie-omstandigheden; ze kijken me meewarig aan als ik vertel dat ik alleen op pad ben gegaan, of ik niet een man in Nederland heb of kinderen dan tenminste en of mijn ouders nog leven en gezond zijn.

Na een minuut of tien komt hijgend en puffend Amalia de hoek om, beladen met plastic tassen van supermarkt SupercerKa. Alles wordt op de grond gezet; Amalia moet uitgebreid bijkomen.

Rocio en Amapola willen weten welke kamer zij dan te huur heeft en hoeveel die moet kosten. 'No, no!', zucht Amalia, 'Ya la tengo alquilada.' Ze heeft 'm al verhuurd. Nou. Daar ben ik mooi klaar mee.

Amapola en Rocio grijpen onmiddellijk hun kans hun kamer nogmaals aan te prijzen en waarschuwen me dat het in deze tijd van het jaar 'muy muy difícil, casi imposible' zal zijn nog iets te vinden, met al die studenten die ook kamers zoeken.

Ik beloof ze dat ik terug zal komen als ik inderdaad niks vind, krijg van allebei twee zonen ter afscheid en ze verzekeren me dat ik snel een man zal vinden in Cádiz. 'Eerst een kamer!', roep ik quasi-wanhopig. Knorknor, tijd voor een tapa en een sherry, dat schijnt hier gebruikelijk te zijn. Minder gebruikelijk is dat

je dat als vrouw alleen doet, aan de cliëntele in de bar te zien, maar mijn eerste dag in Cádiz moet gevierd worden. Deze jacht op een kamer blijkt een perfecte manier de stad en de Gaditanos te leren kennen. Ik vraag de barman of hij misschien iets weet?

'Heilige Maria, geef mij een kamer', prevel ik langzaam en nadrukkelijk. In de patio staat ze te schitteren in haar nis, waxinelichtjes branden tussen de plastic bloemetjes aan haar voeten. De gipsen Maagd is hier voor gemeenschappelijk gebruik neergezet, eens kijken of ze ook buitenlanders van dienst wil zijn. Ik bestijg de vier trappen naar de woning van Marie-Carmen, de laatste op mijn lijstje voor vandaag. Een geblondeerde vrouw van een jaar of vijftig doet open, achter haar duikt een dikkige, bebrilde man in korte broek en hemd op. 'Pepe', stelt hij zich voor. De rondleiding begint: de woning is als een half vierkant rond de patioruimte gebouwd, de andere helft is van de bureu. De binnenste zijde is een glaswand van tientallen raampjes, die uitkijkt op het domein van de Heilige Maagd en waarlangs de gang loopt die toegang tot de kamers biedt. Twee exemplaren hebben Marie-Carmen en Pepe voor me in de aanbieding: één sfeervolle, weliswaar zonder raam maar met een prachtige oude tegelvloer en antieke Spaanse meubelstukken, de andere heeft openslaande deuren naar een balkonnetje en is duidelijk voor de verhuur ingericht: twee bedden bedekt met voetbalprint-sprei, een doe-het-zelf kast en twee nephouten bureautjes. De eerste kamer heeft mijn voorkeur; één bed is genoeg, veel binnenzitten ben ik niet van plan en bovendien scheelt het zo'n 100 gulden per maand. Ik vraag of mijn mountainbike op de kamer mag staan, ze vinden het geen bezwaar.

Marie-Carmen neemt de drie huisregels met me door: de badkamer staat tot mijn beschikking, de keuken niet en mannenbezoek is verboden. Oh?! Zo komt er natuurlijk niets terecht van de gloedvolle belofte van Amapola en Rocio deze middag, dat ik in Cádiz wel snel een man zal vinden... Ik ben bij een onvervalste hospita terechtgekomen, nog verder terug naar af dan een studentenflat! Ik vind het eigenlijk wel passen bij een splinternieuw begin en als ik de badkamer heb gezien ben ik verkocht. Marie-Carmen heeft zich helemaal uitgeleefd: knalrose kleedjes op de vloer, de wc-bril is verpakt in eenzelfde knalrose tapijtje, het zeepbakje in de vorm van een schelp is rose en om het rose ligbad heen hangt een knalrose plastic gordijn, versierd met -hoe kan het ook anders- knalrose strikjes.

Ze toont me een schuurspons, waarmee ze nauwkeurig voordoet hoe ik de onderkant van het gordijn moet schoonmaken na elke douchebeurt, anders slaat het zwart uit. Ik snap haar helemaal, dat zou zonde zijn. We spreken af dat ik overmorgen mijn intrek neem en alledrie blij nemen we afscheid.

Nou zeg! Dat is toch een wonder! Je hebt in Nederland een plan in je hoofd en dat is dan ineens realiteit geworden. Ik heb een huis! Ik woon nu dan toch echt in Cádiz!! Beneden in de patio buig ik diep voor de Heilige Maagd en beloof binnenkort een echte bloem aan haar voeten te leggen.

Als ik de straat uitloop, zie ik gelijk de Baai van Cádiz. Daar woon ik dus pal naast. De zon strooit sterren op het water, ik leun over de schelpstenen muur en zie de witte dorpjes Rota en Puerto de Santa Maria aan de overkant liggen. Grote schepen varen de haven van Cádiz uit naar de Canarische Eilanden en laten hun scheepstoeters horen, golven klotsen tegen de kade. Naast me op de boulevard gooien oude vissersmannen hun hengels uit, hun rieten manden met vissersgerei hangen aan de gietijzeren lantarenpalen.

Dit is wel zo'n goed plan van me geweest, hier naar toe te komen; één groot cadeau. Ik voel me helemaal vrij hier, er is niemand die me kent. Deze vissers hadden hier ook zo gestaan als ik niet naar Cádiz was gekomen, alles en iedereen had hetzelfde gefuncioneerd en funcioneerde al zo voordat ik kwam: vooralsnog ben ik buitenstaander, toeschouwer in mijn nieuwe stad en dat geeft vrijheid. Dit gaat vast een heel andere manier van leven worden, die niets te maken heeft met mijn leven als actrice in overvol Amsterdam. Niemand die me hier ziet staan en vraagt met welke interessante projecten ik bezig ben, of ik nog wel werk heb dat ik hier zomaar van de zee en de zon sta te genieten, op een doordeweekse dag. Mijn eerstvolgende interessante project is terug te rijden naar Los Caños de Meca, anderhalve dag vrij te nemen en met vriend Juan, bij wie ik nog logeer, het welslagen van mijn kamermissie te vieren. Een overvolle agenda kortom.

Grote stapels bamboestengels liggen klaar naast het huisje. Ernaast een doormidden gespleten boomstronk, een houten trappetje en een bijl. Het is de laatste dag dat ik bij Juan in Los Caños de Meca logeer, we gaan het dorre bamboe-dak van zijn veranda vervangen door frisse groene stengels. Zijn broer zal deze ochtend in zijn plaats de koeien inspecteren: enkele dreigen een oogziekte op te lopen door plantezadjes die in hun ogen vliegen en gaan ontsteken. Als je daar niet op tijd bij bent, wordt het arme beest langzaam maar zeker blind. Met een paardenmiddel is dat in enkele gevallen weer te verhelpen: slaat het aan en kan de koe weer zien, dan wordt ze, ongeacht de naam die ze eerst had, omgedoopt tot 'Milagro', Wonder. Elke boer heeft wel een paar Wonderen op zijn landgoed rondlopen, Juan bezit er twee: Wonder 1 en Wonder 3, Wonder 2 is onlangs overleden.

Juan ritst een dikke stengel uit de verse stapel bamboe, bestijgt de trap en legt de tak op de bruingeworden bundels van het dak. Hij meet met zijn hand, kerft met zijn nagel, daalt de trap af, legt de stengel op de gespleten boomstronk en geeft hem met de bijl de genadeslag. Dan haalt hij een rood wollen draadje uit zijn zak en bindt dat om de gekortwiekte stengel: dit is de maatstaf. Naast deze staf legt Juan telkens een stuk of tien verse stengels op het houtblok om die met regelmatige slagen op maat te hakken. Mijn taak is de ijzeren draden los te knippen waarmee de oude bundels aan de balken en dwarsbalken van het afdak zijn vastgemaakt en de dorre stengels naar beneden te halen.

Dit lijkt een zwaar meditatief dagje te worden.

Op en neer de trap op en neer, geritsel van de bamboebladeren, de korte, regelmatige slagen van de bijl. We praten niet veel, daar is het alweer veel te warm voor. Geven over en weer de fles water aan. Slokje. Slokje. Water is het beste wat er is. Af en toe komt er een bekende van Juan langs, maakt even een praatje met hem of, in het voorbijgaan, een dubbelzinnige opmerking over zijn nieuwe werkmaatje. Dan lacht Juan een beetje ongemakkelijk en ik versta het gewoon niet. Juan en ik zijn op het oog waarschijnlijk een wat wonderlijke combinatie: ik ben -haar en hakken meegerekend- anderhalve kop groter dan hij, hij is meer dan tien jaar ouder, kaler en tien keer zo rustig als ik. We zijn altijd heel blij elkaar te zien en ik denk dat het ervan af straalt dat we het supergoed met elkaar kunnen vinden.

Hier in het dorp is men ervan overtuigd dat we een liefdesrelatie hebben. Ik woon immers bij Juan in huis, ben buitenlandse dus losbandig en in m'n eentje gekomen, dus op zoek naar een man. Dit verfrissend simpele gedachtengoed stamt uit de jaren zestig, de tijd van de opkomst van het massa-toerisme. Met de buitenlandse dames bleek het voor vele Spaanse mannen ineens mogelijk een ongecompliceerde zomerliefde te beleven, terwijl de Spaanse dames in zo'n geval meteen een huwelijkskandidaat aan de haak dachten te hebben. Dat de gemiddelde Spaanse vrouw inmiddels net zo bandeloos of gebonden is als de gemiddelde noorderlinge en Spanje zich razendsnel heeft gemoderniseerd, heeft blijkbaar niet iedereen meegekregen. Irritant, vooral voor Juan die zich er steeds tegen teweer moet stellen, ook als ik er niet bij ben.

Flinke stapels bamboestokken beginnen zich nu in beide kampen te vormen, we werken gestaag door totdat we allebei klaar zijn. Het oude dak is leeggeruimd, de nieuwe stengels gekortwiekt. Eerst brengen we beetje bij beetje mijn stapel naar de composthoop achter Juans huis, daarna dragen we zijn verse stengels naar de veranda. En de waterfles wordt voor de -zesde?- keer gevuld.

Juan klimt de trap op, ik geef hem de stengels in kleine bundels aan, hij schikt ze op het dak tot een gelijkmatige, compacte laag. Juan werkt heel precies, schikt en herschikt de stengels boven zijn hoofd, verdeelt de dikke en dunne takken. Als het afdak mooi gelijkmatig is opgezet, wordt de bamboe vastgezet: nieuw ijzerdraad wordt tussen de takken doorgevlochten en om de balken heengedraaid. Zweet druppelt langs Juans gezicht, maar mijn voorstel om het van hem over te nemen wordt afgewezen: '*tu miras*', jij kijkt. Af en toe stapt hij van de trap, wrijft met trage bewegingen over zijn nek. Zijn groene ogen lachen naar me in zijn door de zon verweerde gezicht. Dan beklimt hij de trap weer en vervolgt het vlechtwerk.

Uiteindelijk is het nieuwe afdak klaar, we bekijken het vanaf de overkant van de straat. Het ziet er erg mooi uit, dat lichte groen tegen het schitterwit van de gevel. De bladeren pieken naar beneden en bewegen heel licht in de wind. 'Buen trabajo', zegt Juan, goed werk. Hij klopt me op m'n onderrug. Het loopt al tegen het middaguur, we vertrekken naar de koele keuken. Juan maakt thee, Té Moro zoals de Marrokanen 'aan de overkant' dat drinken; groene thee met verse munt en suiker. Het water wordt in een steelpannetje verwarmd. Zorgvuldig wordt de thee uit een gekreukeld bruin papier, samengehouden

met elastiekjes, in de theepot geschud. Daarna wordt de pot tot aan de rand gevuld met versgeknipte muntbladeren en drie flinke scheppen suiker toegevoegd. Het pakje thee wordt weer samengebonden, in een blikje gestopt en in de la onder het houten tafelblad geschoven. Juan zet twee met bladgoud versierde glazen klaar, steekt in beide glazen een vers takje munt en giet het kokende water in de theepot. Hij gaat zitten, legt zijn grote werkhanden op het tafelblad en glimlacht.

Af en toe staat hij op, snuift bedachtzaam boven de theepot en gaat weer zitten.

Even later heeft de thee de juiste tijd getrokken.

In met bladgoud versierde glazen wordt de thee uitgeschonken en even later zitten we op de veranda onder het nieuwe afdak. Juan wist met een punt van zijn blouse het zweet van mijn voorhoofd. We drinken het mierzoete vocht en luisteren naar het ritselen van de bamboebladeren boven ons hoofd. Het dak is weer klaar voor een jaar, en wij voor vandaag. Mmmmmmm, tijd om het bamboestof van ons af te spoelen in de Oceaan.

Vandaag heb ik mijn intrek genomen bij Marie-Carmen, mijn hospita. ZAls ik wil mag ik de grote kamer met openslaande deuren naar balkonnetje, voor dezelfde prijs als de kleinere met de mooie Spaanse meubels. Ik zwicht, prop wel onmiddellijk de spreij met kleurige voetbalprint in de doe-het-zelf-kast. Bij het vooruit betalen van de huur krijg ik, naast het zelf in elkaar geflanste bewijs van betaling, een klein wit doosje van Marie-Carmen. Er blijken twee vleeskleurige oordopjes in te zitten. Zou ze snurken?

.....
.....
.....

Tot zover!

